

ע"פ 25793/11/16 - מדינת ישראל נגד מוניב אלחטיב

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 25793-11-16

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המערערת

מוניב אלחטיב
ע"י ב"כ עו"ד סוואעד

נגד
המשיב

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת חנה מרים לומפ) מיום 6.10.16 בת"פ 52857-08-16.

כללי

1. המשיב הורשע על יסוד הודאתו בכניסה לישראל שלא כדין בכך שביום 23.8.16 שהה בשכונת גילה בירושלים ללא היתר. המשיב נדון ל - 3 חודשי מאסר בפועל, הפעלת מאסר מותנה בן 4 חודשים בחופף, ומאסר על תנאי. הערעור מופנה כנגד קולת העונש.

טענות הצדדים

2. ב"כ המערערת טוענת כי מתחם הענישה שנקבע נמוך ממתחם הענישה ההולם והעונש שהוטל במסגרתו אינו מבטא את החומרה הראויה והמתבקשת לעבירה בה הורשע המשיב. המערערת טוענת לקיומן של מספר נסיבות מחמירות במקרה דנן: מדובר בעבריין סדרתי בביצוע עבירות כניסה לישראל שלא כדין, המבצע את העבירות תוך שתלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי ומבטא במעשיו זלזול בוטה בבית המשפט ובהחלטותיו. לעמדת המערערת, מן הראוי היה להטיל עליו עונש מאסר משמעותי ואף לחרוג לחומרה ממתחם הענישה הנוהג. הודגש כי לחובתו של המשיב 23 הרשעות קודמות, הכוללות לא רק עבירות כניסה לישראל, אלא גם עבירות ביטחוניות, עבירות רכוש ואליומות. המשיב אף ריצה עונשי מאסר ממושכים בגין חלק מהרשעות אלו. נטען כי נתונים אלה מלמדים כי שהותו של המשיב בארץ מהווה סיכון ממשי לשלום הציבור, ויש לתת לכך ביטוי הולם בגזר הדין. כמו כן, בנסיבות אלה אין הצדקה להפעלת המאסר המותנה מתיק אחר בחופף למאסר שהוטל עליו בתיק דנן. עוד טוענת המערערת כי טענת ב"כ המשיב, שהתקבלה על ידי בית משפט קמא, לפיה, המשיב הינו בעל כשירות גבולית - אינה נתמכת בכל מסמך ואמיתותה לא

עמוד 1

נבחנה כלל. לפיכך, עותרת המערערת להחמרת מתחם הענישה ביחס לעבירה שיוחסה למשיב, החמרת אורך המאסר שהוטל עליו וכן הפעלת המאסר המותנה במצטבר.

3. ב"כ המשיב טען כי העונש שהוטל על המשיב הנו במסגרת המתחם שנקבע. בית משפט קמא היה ער לכך שגילו של המשיב קרוב ל - 55 שנים והחל מעוד שנה הוא יוכל להיכנס לישראל באורח חופשי. כן התרשם בית משפט קמא ממצבו הנפשי של המשיב. נקבע בעניינו כי אכן הוא כשיר לעמוד לדין, אף שמצבו הנפשי בעייתי. בית משפט קמא הביא בחשבון הן את עברו והן את גילו, הודאתו ונסיבות ביצוע העבירה.

דין

4. דין הערעור להידחות.

לחובת המשיב נזקפת חומרת העבירה שביצע. עבירת השהייה בלתי חוקית בישראל פוגעת בערכים של הגנה על ריבונות המדינה על גבולותיה ועל הבאים בשעריה, והיא אף עלולה להעמיד בסכנה את שלום הציבור ובטחונו. כמו כן, מדובר בעבירה נפוצה וקלה לביצוע, שאכיפתה קשה. בנוסף לכל אלה, למערער עבר פלילי משמעותי, הכולל 23 הרשעות קודמות במספר רב של עבירות, ובכלל זה עבירות שב"ח, עבירות ביטחוניות ועבירות רכוש, כדוגמת התפרצות לבית מגורים, גניבה, החזקת סכין ועוד. המערער ריצה תקופות מאסר שונות, לרבות שני מאסרים בפועל של 24 חודשים ומאסר של 30 חודשים, אך לא היה בכך או במאסר על תנאי שהוטל עליו, כדי להרתיעו מלשוב ולעבור על החוק. מאידך, לזכות המשיב עומדת הודאתו במיוחס לו, גילו (יליד 1962) המתקרב לגיל 55, ובעיקר מצבו האישי, אשר, לפי התרשמות הישירה של בית משפט קמא, נוגס במידת מסוימת באשמתו ומשליך בשל כך על מתחם העונש ההולם. בגזר הדין איזן בית משפט קמא בין מכלול השיקולים, והעונשים שקבע הגם שמקלים מקובלים עלינו ולא מצאנו מקום להתערב בהם, ובכלל זה בקביעה כי בנסיבות דנן מוצדק לסטות מהכלל, לפיו עונש מאסר על תנאי יופעל במצטבר, נוכח התרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט מרמת התפישה של המשיב והעובדה כי הודה במיוחס לו, תוך שוויתר על זכותו לברר את שאלת כשירותו לעמוד לדין.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ז' כסלו תשע"ז, 07 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד